

Κεφάλαιο 17

ΑΡΓΗΣΑΤΕ» μουρμούρισε ο Τσότζι όταν φτάσαμε επιτέλους στις κουζίνες να βοηθήσουμε στο φαγητό. «Τι κάνατε εκεί πάνω – τα πλύνετε όλα δύο φορές;»

Για τιμωρία, αντί να παρακολουθήσουμε την απογευματινή εκπαίδευση στα όπλα, μας ανάγκασε να τρίψουμε το πάτωμα της κουζίνας με καυτό νερό και άμμο. «Όταν γυρίσω, δε θέλω να βρω ούτε ένα λεκέ!»

Γύρισε την πλάτη του και έφυγε από την κουζίνα. Η Χάνα κι εγώ μείναμε έκπληκτες.

«Τι έχει πάθει ο Τσότζι;» ρώτησα τον Κο, που έφτιαχνε ζύμη για νουντλ στο τραπέζι.

Ο Κο έκανε ένα μορφασμό. «Είναι έτσι από την ώρα που γύρισε απ' το χωριό χωρίς προμήθειες» είπε. «Κάποιος υπηρέτης είπε ότι υπάρχει πολύ λίγο φαγητό που μπορεί να αγοράσει κανείς. Το χωριό είναι σχεδόν ερειπωμένο. Ο χίτο έχει βάλει στρατιώτες σαμουράι σε κάθε γωνία του δρόμου. Κάνουν κατασχέσεις στα τρόφιμα και αυτά που μένουν δεν είναι αρκετά... Ο κόσμος έχει αρχίσει να πεινάει».

Προσφέραμε ένα ελαφρύ μεσημεριανό γεύμα στους μαθητές και όλοι οι υπηρέτες κάθισαν σιωπηλοί και συλλογι-

σμένοι να φάνε τη δική τους αραιή ψαρόσουπα. Ο Τσότζι έλειπε. Ο Κο είπε ότι είχε πάει να μιλήσει στο δάσκαλο Γκόκου. Έλπιζε ότι ο δάσκαλος θα έκανε έκκληση στο λόρδο Χιντεχίρα για περισσότερο φαγητό.

Η Χάνα κι εγώ δουλέψαμε σκληρά: όταν φτάσαμε στην αίθουσα διαλογισμού εκείνο το βράδυ ήμασταν ήδη ψόφιε. Τα χέρια μας πονούσαν από το κρέμασμα των ρούχων και είχαν μουλιάσει τόσες ώρες που ήταν βουτηγμένα σε κουβάδες με καυτό νερό. Οι κοιλιές μας γουργούριζαν από την πείνα.

Μόλις ξεκίνησε ο διαλογισμός, έκλεισα τα μάτια μου και ένιωσα τον εαυτό μου να παρασύρεται.

Η ήρεμη ατμόσφαιρα διατηρήθηκε και μετά το τέλος της συνεδρίας. Οι μαθητές, που αποχωρούσαν από την αίθουσα διαλογισμού σε μικρές ομάδες, μιλούσαν χαμηλόφωνα. Η Χάνα κι εγώ μείναμε μαζί με τους υπόλοιπους υπηρέτες για να μαζέψουμε τη στάχτη από το λιβάνι και να σβήσουμε τα φαναράκια.

Ξαφνικά, ένιωσα τη Χάνα να με σκουντάει δυνατά. Ένας αγγελιαφόρος στεκόταν στην πόρτα, με ρούχα σκονισμένα από τη διαδρομή. Υποκλίθηκε βαθιά και πλησίασε το δάσκαλο Γκόκου.

«Σας χαιρετώ, σενσέι» είπε με κομμένη την ανάσα. «Σας φέρνω νέα από το φίλο σας, το δάσκαλο Τζιν Σαγκάμι στ' ανατολικά».

Ο δάσκαλος Γκόκου έκανε νόημα σ' έναν από τους υπηρέτες να φέρει τσα. «Τι λέει ο καλός μου φίλος, ο δάσκαλος Τζιν;»

Ο άντρας υποκλίθηκε ξανά. «Λυπάται αλλά δεν μπορεί να συνεχίσει να αλληλογραφεί μαζί σας. Οι συμμαχίες με τις γειτονικές επαρχίες λύνονται έπειτα από εντολή του δικού

σας χίτο. Ο λόρδος Χιντεχίρα ανακοίνωσε την πρόθεσή του να καταλάβει τις γύρω περιοχές. Ως εκ τούτου, ο δάσκαλος Τζιν με λύπη του σας ενημερώνει ότι, απ' αυτήν τη μέρα και έπειτα, θα πρέπει να θεωρείστε εχθροί μεταξύ σας».

Ο δάσκαλος Γκόκου έκλεισε για λίγο τα μάτια και ξαφνικά φάνηκε σαν γέρος. «Οι συμμαχίες λύνονται». Η φωνή του ακούστηκε βαριά και κουρασμένη. «Και τα πράγματα συνέβησαν ακριβώς όπως φοβόμουν...»

Ήξερα ότι ο πατέρας είχε δουλέψει σκληρά για να χτίσει συμμαχίες σε όλο το βασίλειο, να φέρει ειρήνη στις γειτονικές επικράτειες και να χτίσει καλές σχέσεις με τις υπόλοιπες επαρχίες. Αλλά ο θεός τα κατέστρεφε όλα αυτά.

Όταν ο υπηρέτης επέστρεψε με το τσα, ο δάσκαλος Γκόκου μας έδωσε όλους και τράβηξε τον αγγελιαφόρο σε μια ήσυχη γωνιά, προφανώς για να του κάνει περισσότερες ερωτήσεις.

Εντωμεταξύ, έξω στο διάδρομο ο Κεν-ίτσι βάδιζε με αλαζονεία. «Σύντομα όλο το βασίλειο της Ιαπωνίας θα είναι υπό τον έλεγχο του πατέρα μου» καυχιόταν. «Σε λίγο θα είναι ο χίτο όλης της γης από δω ως τα νότια νησιά. Θα γίνει σογκούν!»

Πίσω μου, ο Κο κι άλλος ένας υπηρέτης, ο Σάτο, ψιθύριζαν μεταξύ τους.

«Ο λόρδος Χιντεχίρα έχει αυξήσει τους φόρους για όλους τους αγρότες» είπε ο Σάτο. «Ο πατέρας μου είναι ο αρχηγός του χωριού και λέει ότι οι νέοι φόροι θα τους διαλύσουν!»

«Άκουσα πως οι ντόπιοι έχουν ένα νέο όνομα για το χίτο» είπε ο Κο μ' ένα καταφατικό νεύμα. «Τον αποκαλούν *Καμινάρι*».

Καμινάρι... Κεραυνός. Μου φαινόταν κατάλληλο για το θείο μου, που ξεσπούσε στα μέρη μας σαν καταιγίδα.

Ο Κεν-ίτσι, που βρισκόταν κάπου μπροστά, γύρισε απότομα, με τα σκοτεινά του μάτια να αστράφτουν σαν αστραπή. «Ποιος το είπε αυτό;» ρώτησε.

Ο Κο γλώμισσε. «Εγώ, Κεν-ίτσι-ντόνο» ψέλλισε.

Ο Κεν-ίτσι διέσχισε το διάδρομο με μεγάλα βήματα και κατευθύνθηκε προς τον Κο. Στάθηκε απειλητικά πάνω από το νεαρό, που άρχισε να τρέμει. «Παλιοχωριάτη» είπε με φωνή επικίνδυνα ήρεμη. «Πώς τολμάς να προσβάλλεις τον αξιοσέβαστο πατέρα μου!»

«Δεν – δεν ήθελα να τον προσβάλω, Κεν-ίτσι-ντόνο» είπε ο Κο.

«Όμως τον πρόσβαλες, είτε το ήθελες είτε όχι» είπε ο Κεν-ίτσι. «Ο πατέρας μου είναι ο χίτο – και είναι ο άρχοντάς σου και αφέντης σου. Του χρωστάς την αφοσίωσή σου».

Ο Κο υποκλίθηκε βαθιά, το πρόσωπό του κάτωχρο. «Την έχει, Κεν-ίτσι-ντόνο».

«Τον αποκάλεσες *Καμινάρι*» επέμεινε ο Κεν-ίτσι. «Και πρέπει να τιμωρηθείς γι' αυτό!»

Ο Κο άρχισε να τρέμει και ο Κεν-ίτσι κοίταξε αγριεμένος τους υπόλοιπους υπηρέτες. «Ας φέρει κάποιος ένα ξίφος σε αυτόν το χωριάτη για να υπερασπιστεί τον εαυτό του» φώναξε με το χέρι στη λαβή του *νιχόντο* του.

Θα πολεμούσαν!

«Αυτό δεν είναι ζήτημα που πρέπει να λυθεί με το ξίφος» είπα και μπήκα μπροστά από τον Κο για να τον προστατέψω. «Δεν έδωσε ο Κο το όνομα *Καμινάρι* στον πατέρα σου. Απλώς επανέλαβε αυτά που άκουσε».

Ο Κεν-ίτσι κοκκίνισε από το θυμό του. «Ποιος ζήτησε τη

γνώμη σου, ρυζόπαιδο;» γρύλισε. «Φύγε από μπροστά μου!»

«Όχι» είπα με αποφασιστικότητα.

Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν και κοιταχτήκαμε επίμονα.

Ένας απαλός μεταλλικός ψίθυρος ακούστηκε όταν ο Κεν-ίτσι τράβηξε το ξίφος του. Μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου η αιχμή του πίεξε το λαιμό μου. Ένιωθα το ψυχρό ατσάλι να τσιμπά το δέρμα μου.

Κράτησα την αναπνοή μου· δεν τολμούσα να κουνηθώ.

Σιωπή απλώθηκε γύρω μας. Με την άκρη του ματιού μου, είδα φευγαλέα το δάσκαλο Γκόκου. Μας πλησίασε και έσπρωξε δυνατά το νιχόντο του Κεν-ίτσι από το λαιμό μου.

«Βάλε το ξίφος σου στο θηκάρι του, Κεν-ίτσι» είπε στον ξάδερφό μου, με φωνή σκληρή και ψυχρή.

Ένας μυς κουνήθηκε στο μάγουλο του Κεν-ίτσι, αλλά εκείνος έμεινε ακίνητος. Το ατάραχο βλέμμα του ήταν καρφωμένο στο δικό μου, τα μάτια του γεμάτα μίσος.

Το πρόσωπο του δάσκαλου Γκόκου σκλήρυνε. «Δε σου επιτρέπω να τραβάς το ξίφος σου ενάντια στα μέλη του σπιτιού μου». Τα μάτια του Γκόκου άστραψαν και ύψωσε τον τόνο της φωνής του. «Αν υπάρχει λόγος για καβγά, θα έρχεσαι σε μένα!»

Η σιωπή γύρω μας έγινε πιο εκκωφαντική. Ο Κεν-ίτσι χαμήλωσε αργά το ξίφος του και το έβαλε στη θέση του.

Το έντονο βλέμμα του δάσκαλου Γκόκου πλανήθηκε στους συγκεντρωμένους μαθητές. «Μένουν πέντε μέρες πριν από το μεγάλο πρωτάθλημα που σηματοδοτεί το τέλος της εκπαίδευσης κένσου» είπε. «Όποιος μαθητής εμπλακεί σ' άλλο ένα συμβάν σαν αυτό, θα του απαγορευτεί η συμμετοχή στο διαγωνισμό».

Με όλα αυτά που είχαν γίνει από τότε που ήρθαμε στο ντότζο, είχα σχεδόν ξεχάσει το πρωτάθλημα. Πήρα βαθιά ανάσα – η ατμόσφαιρα γύρω μας βάρυνε ακόμα πιο πολύ. Μερικά αγόρια κοίταζαν το πάτωμα, σαν να ντρέπονταν. Χωρίς κουβέντα, ο Κεν-ίτσι γύρισε από την άλλη και έφυγε με αγέρωχο βήμα.

Ο δάσκαλος Γκόκου στράφηκε στον Κο και στο Σάτο. «Το να μεταδίδετε κουτσομπολιά είναι μια δραστηριότητα που ταιριάζει περισσότερο στις πλύστρες κάτω στο ποτάμι» είπε. «Περιμένω κάτι καλύτερο από τους υπηρέτες μου στο ντότζο. Πηγαίνετε τώρα και βρείτε κάτι πιο αξιόλογο να ασχοληθείτε».

Τα δύο αγόρια έφυγαν βιαστικά και ο Κο γύρισε να μου ρίξει ένα βλέμμα ευγνωμοσύνης. Αμέσως μετά ακολούθησαν οι υπόλοιποι υπηρέτες και μαθητές, και η Χάνα κι εγώ βρεθήκαμε μόνες με το δάσκαλο Γκόκου.

«Μην μπαίνετε σε μπελάδες» είπε απαλά ο δάσκαλος. Και μετά μας άφησε να φύγουμε.

Την ώρα που απομακρυνόμασταν, σκεφτόμουν πόσο άσχημα είχαν εξελιχτεί τα πράγματα. Εξαιτίας του θείου ο κόσμος λιμοκτονούσε και ο εγωισμός του Κεν-ίτσι είχε ξεπεράσει κάθε όριο.

Ο δάσκαλος Γκόκου κατάφερνε –μετά βίας– να τον ελέγξει. Αναρωτιόμουν όμως πόσο ακόμα μπορούσε να διαρκέσει αυτή η κατάσταση.

Αργότερα εκείνο το βράδυ, συναντηθήκαμε με τον Τατσούγια για την καθιερωμένη μας εξάσκηση. Είχε ακούσει από ένα μαθητή για τη σύγκρουσή μου με τον Κεν-ίτσι.

«Ο Κεν-ίτσι είναι απειλή» είπε ο Τατσούγια ενώ μάξευε

πέτρες για να εξασκηθεί ξανά στο σερβίρισμα του τσαγιού.

«Ο Κο μου είπε ότι ο Κεν-ίτσι ήδη υπερηφανεύεται ότι θα είναι ο νικητής του πρωταθλήματος» είπε η Χάνα. «Λέει πως κανείς εδώ δεν είναι αρκετά καλός για να τον κερδίσει».

«Μπορεί να λάβω κι εγώ μέρος» είπα σκεφτική. «Έχω την ίδια πιθανότητα να κερδίσω με οποιονδήποτε άλλον. Και τότε ο Κεν-ίτσι θα αναγκαστεί να σταματήσει να υπερηφανεύεται!» Και, σκέφτηκα, *σαν νικήτρια του πρωταθλήματος, θα είμαι σε θέση να προκαλέσω το θείο.*

Ενώ ο Τατσούγια και η Χάνα άρχισαν να εξασκούνται στο σερβίρισμα του τσαγιού, εγώ σκαρφάλωσα σ' έναν κοτινό βράχο, χαμένη στις σκέψεις μου. Όποιος κέρδιζε το πρωτάθλημα θα δοξαζόταν και αυτή η δόξα θα μπορούσε να αποτελέσει δικαιολογία για να αντιμετωπίσει κανείς ανοιχτά το λόρδο Χιντεχίρα. Ο θείος δε θα μπορούσε να αρνηθεί την πρόκληση.

Αλλά μπορούσα εγώ να κερδίσω το πρωτάθλημα; Μπορούσα εγώ να ξεπεράσω τον ανταγωνισμό και να με επιλέξουν ως τον καλύτερο μαθητή της σχολής; Όλο αυτό τον καιρό στο ντότζο, είχα αφιερώσει ώρες ολόκληρες στην εξάσκησή μου. Διέπρεπα σε πολλές μορφές μάχης. Ο Τσότζι μου είχε πει πρόσφατα ότι ήμουν ένας από τους καλύτερους μαθητές του στη λόγχη *ναγκινάτα*. Χάρη στη σκληρή εξάσκηση με τα μαχαίρια της κουζίνας, είχα γίνει πολύ επιδέξια και μπορούσα να πολεμήσω οποιονδήποτε σώμα με σώμα μ' ένα σιλέτο *τάντο*. Και από τότε που συγκρουστήκαμε με τον Κεν-ίτσι στις πύλες του ντότζο, είχα βελτιωθεί αισθητά στο *νιχόντο*.

Πάνω απ' όλα είχα αρχίσει να μαθαίνω ότι ένα ξίφος δε

δαμάζεται με τη δύναμη – αλλά με την ακρίβεια. Ήξερα ότι, με ή χωρίς όπλο, μπορούσα να βρω ένα αδύναμο σημείο σε κάθε αντίπαλο.

Μπορούσα να τα καταφέρω, είπα αποφασιστικά στον εαυτό μου. Μπορούσα να κερδίσω το πρωτάθλημα. Και, μόλις ανακηρυσσόμουν πρωταθλητής, θα αποδείκνυα ότι μπορούσα να πολεμήσω με οποιονδήποτε και να κερδίσω. Έτσι θα ήμουν άξια να αντιμετωπίσω το θείο και, επιτέλους, θα είχα την ευκαιρία να τον εκδικηθώ! Η καρδιά μου χτυπούσε όλο και πιο δυνατά όσο σκεφτόμουν το μέλλον: Έλαμψε μέσα μου σαν μια δέσμη φωτός που φωτίζει ένα μονοπάτι. Σε πέντε μέρες θα μπορούσα να αντιμετωπίσω το θείο μου και να εκδικηθώ για τον πατέρα και τα αδέρφια μου!

Αποπάνω μας, ο νυχτερινός ουρανός σκοτεινίασε κι άλλο. Ένα απαλό αεράκι μετέφερε το άρωμα από τα άνθη. Καθόμουν ήσυχη πάνω στο βράχο μου, ενώ ο Τατσούγια και η Χάνα ολοκλήρωναν το σερβίρισμα του τσαγιού.

«Ήσουν πολύ καλύτερος αυτήν τη φορά» του είπε η Χάνα.

«Ευχαριστώ» έκανε ο Τατσούγια και υποκλίθηκε. «Η διδασκαλία σου με έχει βοηθήσει και νομίζω ότι έχω βελτιωθεί. Αλλά...» αναστέναξε αγχωμένος. «Δε νιώθω ακόμα άνετα να σερβίρω τσάι στον Γκόκου. Είναι διαφορετικό να το κάνεις σωστά στην εξάσκηση και εντελώς διαφορετικό όταν είσαι μπροστά σε ολόκληρη τη σχολή και τους δάσκαλους. Και αν δεν καταφέρω να ελέγξω το άγχος μου και κάνω αδέξιες κινήσεις;»

«Δε θα κάνεις αδέξιες κινήσεις» είπε η Χάνα με σιγουριά και έβαλε τις πέτρες στη θέση τους στο σκιερό κήπο. Πήρε το χέρι του Τατσούγια. «Γιατί πιστεύεις στον εαυτό

σου και θα θυμάσαι όλα όσα έχεις μάθει εδώ, σ' αυτό τον κήπο».

«Ελπίζω» είπε σιγανά ο Τατσούγια.

Υποκλίθηκαν και προετοιμάστηκαν για την καθιερωμένη εξάσκησή τους στην ξιφασκία. Η Χάνα χρησιμοποιούσε μια τσουγκράνα για να αμυνθεί από το τζο του Τατσούγια.

«Πιο ψηλά» της είπε ο Τατσούγια. «Σήκωσε τον αγκώνα σου, έτσι!» της έδειξε. «Και χρησιμοποίησε περισσότερο το αριστερό σου πόδι».

Η Χάνα έκανε ένα βήμα μπροστά με το αριστερό της πόδι, έστριψε την τσουγκράνα της κι αμέσως έσκυψε για να αποφύγει το τζο του Τατσούγια.

«Έλα» της είπε χαμογελώντας «ας αλλάξουμε όπλα. Θα πάρω εγώ την τσουγκράνα για να σου δείξω μια καλύτερη λαβή...»

Συνέχισαν να προπονούνται, με τα όπλα τους να κόβουν τον αέρα. Με άλματα και βήματα πάνω απ' το έδαφος, χρησιμοποιούσαν τους τοίχους και τις πέτρες, και τον ίδιο τον αέρα ακόμα, σαν σκαλοπάτια. Έμοιαζαν πιο πολύ να χορεύουν παρά να πολεμούν.

Ο Τατσούγια της επιτέθηκε με την τσουγκράνα. Η Χάνα έσκυψε ξανά, πολύ αργά αυτήν τη φορά, και έβγαλε μια μικρή κραυγή όταν η μύτη της τσουγκράνας άγγιξε την κορυφή του κεφαλιού της. Μπλέχτηκε στον κότσο της και ξαφνικά τα μακριά της μαλλιά λύθηκαν και έπεσαν στους ώμους της.

Αναστατωμένη, προσπάθησε να τα τυλίξει πάλι σε κότσο.

Αλλά ήταν τόσο πολλά! Μαλλιά μακριά που κυμάτιζαν, σαν καταρράκτης μαύρου μεταξιού...

Πετάχτηκα πάνω. Έπρεπε να κάνω κάτι πριν το κατα-

λάβει ο Τατσούγια!

Εκείνος, αποσβολωμένος, άφησε την τσουγκράνα να πέσει και κάρφωσε το βλέμμα του στη Χάνα.

«Είσαι κορίτσι!» είπε με κομμένη την ανάσα.

Κεφάλαιο 18

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ Η ΧΑΝΑ κατάφερε να τυλίξει τα μαλλιά της και να τα πιάσει ψηλά σε κότσο. «Κάνεις λάθος» είπε γρήγορα.

Αλλά ο Τατσούγια κούνησε το κεφάλι του. «Ξέρω τι είδα» επέμεινε. «Αν εσύ είσαι αγόρι, τότε αυτή η τσουγκράνα είναι θανάσιμο όπλο!»

Η καρδιά μου κάλπαζε. Πήγα προς τη Χάνα.

Ο Τατσούγια έβαλε την τσουγκράνα μπροστά και με σταμάτησε. Με κοίταξε επίμονα, μ' ένα ερωτηματικό βλέμμα. Κάπου στον κήπο, ένας βάτραχος βούτηξε στη λιμνούλα και ο παφλασμός του διέκοψε τη γαλήνη της βραδιάς.

«Και οι δύο;» ρώτησε ο Τατσούγια.

Δεν είχε νόημα να προσπαθήσουμε να τον πείσουμε. Έπρεπε να ομολογήσουμε. Δάγκωσα τα χείλη μου και έγνεψα καταφατικά.

«Μα γιατί –;» ρώτησε.

Έριξα μια ματιά στη Χάνα και εκείνη κούνησε ελαφρά το κεφάλι της. Πήρα μια βαθιά αναπνοή και είπα στον Τατσούγια την αλήθεια. «Είμαστε οι κόρες του λόρδου Γιοσιγίρο».

Ο Τατσούγια μας κοίταξε για λίγο εμβρόντητος. Ύστερα έπεσε στα γόνατα μπροστά μας και ακούμπησε το μέτωπό του στο έδαφος.

«Όχι!» είπε η Χάνα πανικόβλητη. «Μην το κάνεις αυτό. Σήκω, σε παρακαλώ».

Ο Τατσούγια σήκωσε αργά το κεφάλι του να μας κοιτάξει αλλά παρέμεινε στα γόνατα. «Συγχωρήστε με αν σας φέρθηκα με αγένεια στο παρελθόν → άρχισε να λέει.

Αλλά τον διέκοψα. «Δε μας έχεις φερθεί ποτέ με αγένεια, Τατσούγια» του είπα και τον ανάγκασα να σηκωθεί. «Και δε χρειάζεται να μας φέρεσαι σαν να είμαστε της αυτοκρατορικής αυλής. Τώρα είμαστε κανονικές κοπέλες. Ο πατέρας μας πέθανε και εμείς κρυβόμαστε».

«Μα γιατί κρυβόσαστε;» Ο Τατσούγια μας κοίταξε και τις δύο και ξαφνικά φάνηκε να συνειδητοποιεί κάτι. «Θυμάμαι τον Κεν-ίτσι να καυχιέται» είπε με τρόμο. «Οι άντρες του λόρδου Χιντεχίρα μαχαίρωσαν όλα τα μέλη του σπιτιού για την προδοσία τους. Είπε ότι αυτό ήταν το έθιμο!»

«Μόνο που εγώ και η Χάνα δραπετεύσαμε» είπα χαμηλόφωνα. «Οι σαμουράι του θείου χύμηξαν στο σπίτι, έσπασαν ό,τι βρήκανε μπροστά τους και έσφαξαν τους υπηρέτες μας...»

Ο Τατσούγια σήκωσε το χέρι του. «Περιμένετε» είπε. «Νομίζω ότι είναι καλύτερα να αρχίσετε από την αρχή».

Έτσι, η Χάνα κι εγώ καθίσαμε σ' ένα σκιερό σημείο του πέτρινου κήπου μαζί με τον Τατσούγια, μακριά από περίεργα βλέμματα, και του διηγηθήκαμε την ιστορία μας. Ξεκινήσαμε με τα πραγματικά μας ονόματα και έπειτα περιγράψαμε, μιλώντας πότε εγώ και πότε η Χάνα, τη νύχτα εκείνη που ο θεός αφάνισε την οικογένειά μας και κατακρεούρ-

γησε τα μέλη του περιβόλου. Η μία συνέχιζε τη διήγηση όταν η άλλη δυσκολευόταν.

Κάτω από το φως του φεγγαριού, η έκφραση του Τατσούγια γινόταν ολοένα και πιο σοβαρή. Συχνά τα σκοτεινά του μάτια άστραφταν από οργή.

Όταν φτάσαμε στο τέλος της ιστορίας, έσφιξε τη γροθιά του και τη χτύπησε πάνω στην παλάμη του. «Πώς τόλμησε;» γρύλισε. «Ο λόρδος Χιντεχίρα δεν παραβίασε απλώς τον κώδικα μπούσι – τον έκανε κομματάκια, τον τσαλαπάτησε!» Μας κοίταξε αυστηρά. «Αν ποτέ χρειαστείτε τη βοήθειά μου...» είπε. «Είμαστε φίλοι και οι φίλοι προστρέχουν ο ένας τον άλλον».

«Ευχαριστούμε» είπαμε και οι δύο μαζί.

Μετά ο Τατσούγια μας ξανακοίταξε και, αυτήν τη φορά, κούνησε το κεφάλι του δύσπιστος. «Κορίτσια» είπε με θαυμασμό. «Ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω. Ξέρετε, κανένα κορίτσι απ' αυτά που έχω δει δεν μπορεί να πολεμήσει όπως εσείς».

«Δεν είμαστε όμως αρκετά ικανές» έκανα. «Πρέπει να εκπαιδευτούμε πιο σκληρά». Του είπα στα γρήγορα το σχέδιό μου να κερδίσω το πρωτάθλημα και να προκαλέσω δημόσια το θείο.

«Και αν κερδίσω εγώ το πρωτάθλημα, θα προκαλέσω το χίτο εκ μέρους σας» είπε ο Τατσούγια και με κοίταξε αποφασισμένος.

Η Χάνα έμεινε έκπληκτη. «Όχι, Τατσούγια» είπε σιγανά. «Αυτός είναι δικός μας πόλεμος. Είμαστε πολύ ευγνώμονες για τη φιλία σου αλλά δεν μπορούμε να σε μπλέξουμε σ' αυτό».

Συμφώνησα κι εγώ με τα λόγια της. «Θα συνεχίσεις όμως,

Τατσούγια, να εξασκείσαι μαζί μας όπως πριν;» ρώτησα.

«Φυσικά» είπε. «Για ό,τι χρειαστείτε, θα είμαι στη διάθεσή σας».

Το πρωτάθλημα πλησίαζε και το κλίμα ενθουσιασμού που επικρατούσε στο ντότζο γινόταν ολοένα και πιο έντονο. Ο ήχος από τα ξίφη και τα τζο αντιλαλούσε παντού στους κήπους και στις αυλές. Μαθητές δούλευαν μέχρι αργά το απόγευμα και καλούσαν τους υπηρέτες να ανάψουν ξανά τα φανάρια στα δέντρα που έσβηναν.

Ο Τσότζι παρατήρησε τις ανανεωμένες προσπάθειές μας και παίνεψε και τις δυο μας για τη βελτίωσή μας στα όπλα. «Κάποια μέρα, κοκαλιάρηδες, θα σας κάνουμε πολεμιστές» έλεγε σαρκαστικά με τη χοντρή φωνή του.

Και κάθε μέρα που περνούσε, έβλεπα τον Κεν-ίτσι να εκπαιδεύεται με την ίδια ένταση με μένα.

Είχε εγκατασταθεί σε μία από τις αυλές μακριά από τα διαμερίσματα των υπηρετών και τις κουζίνες, οπότε στην αρχή δεν είχα καταλάβει τι έκανε. Αλλά ένα απόγευμα, όταν ο ήλιος έπεφτε πίσω από την καμπυλωτή στέγη της κεντρικής αίθουσας εξάσκησης, ο Τατσούγια μας οδήγησε μέσα από κάτι μονοπάτια και ένα διακοσμητικό κήπο σε μια ξύλινη στοά. Όσο πλησιάζαμε ακούγαμε τους χαρακτηριστικούς ήχους της μάχης – τα βογκητά, τις γρήγορες εκπνοές, τις γροθιές να χτυπούν.

«Κοιτάξτε μέσα από τη στοά» είπε χαμηλόφωνα ο Τατσούγια. «Αυτό θα έχετε να αντιμετωπίσετε σε δύο μέρες».

Κοίταξα και η καρδιά μου σφίχτηκε. Ο Κεν-ίτσι και ο αντίπαλός του, ένας μαθητής με καφέ ζώνη που τον έλεγαν Τζέντα, ήταν γυμνοί από το στήθος και πάνω. Ιδρώτας γλι-

στρούσε στα λεπτά αλλά μυώδη σώματά τους. Γύρω τους υπήρχε μια ομάδα από οχτώ ή δέκα μαθητές, μαζί με τους φίλους του Κεν-ίτσι. Όλα τα βλέμματα ήταν στραμμένα στον Κεν-ίτσι και στον Τζέντα.

Ο Τζέντα πλησίασε κυκλικά τον Κεν-ίτσι με προσοχή. Το ένα του χέρι ήταν ελαφρά διπλωμένο στο στομάχι του και το άλλο τεντωμένο μπροστά. Έδειχνε αγχωμένος, αβέβαιος για την επόμενη κίνησή του, και σ' ένα από τα μάγουλά του η γροθιά του Κεν-ίτσι είχε αφήσει ένα κόκκινο σημάδι.

Αντίθετα, ο ξάδερφός μου ήταν ήρεμος και πανέτοιμος. Τα χείλη του σχημάτιζαν ένα αμυδρό χαμόγελο. Έκανε ένα βήμα μπροστά και, χωρίς προειδοποίηση, έριξε μια δυνατή γροθιά που παραλίγο να χτυπήσει το σαγόνι του Τζέντα. Ο Τζέντα έκανε αμέσως προς τα πίσω, γέροντας λίγο, και έριξε το βάρος του στις φτέρνες. Ο Κεν-ίτσι δεν περίμενε να συνέλθει. Έριξε κατευθείαν μια γερή κλοτσιά, με όλη του τη δύναμη να διοχετεύεται στο πόδι του. Το χτύπημα ήταν απότομο και βάνουσο – που ήχησε σε όλη την αυλή. Ανατρίχιασα όταν είδα το κεφάλι του αγοριού να τινάζεται στη μία πλευρά και τον Τζέντα να πέφτει ξαφνικά κάτω, με το πρόσωπό του στην άμμο.

Διέκρινα έναν από τους φίλους του Κεν-ίτσι να πανηγυρίζει σείοντας τη γροθιά του στον αέρα.

Ο Κεν-ίτσι χαμήλωσε τα χέρια και υποκλίθηκε στον Τζέντα – η ύψιστη εκδήλωση αλαζονείας, αφού ο Τζέντα ήταν ζαλισμένος και άρα ανίκανος να αναγνωρίσει την υποτιθέμενη ένδειξη σεβασμού. Κατόπιν, χωρίς να ακολουθήσει το πρωτόκολλο και να περιμένει να σηκωθεί ο αντίπαλός του, ο Κεν-ίτσι απευθύνθηκε στους υπόλοιπους μαθητές. «Ποιος έχει σειρά;»

Κανείς δεν κουνήθηκε. Προς στιγμή, σκέφτηκα να βγω εγώ και να δηλώσω συμμετοχή. Αλλά δεν το έκανα. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή. Τώρα μάθαινα για την υπομονή.

«Τι, κανένας σας;» είπε ο Κεν-ίτσι και χαμογέλασε ειρωνικά. «Εντάξει, λοιπόν. Ας είμαστε δίκαιοι. Θα πολεμήσω τρεις από σας. Τρεις εναντίον ενός! Ελάτε, χωριάτες. Ποιος από σας είναι αρκετά άντρας για να με πολεμήσει;»

Μερικοί από τους μαθητές κουνήθηκαν και κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Ένας από τους φίλους του Κεν-ίτσι, μεγάλος και γεροδεμένος, έκανε ένα βήμα μπροστά και τράβηξε μαζί του τους δύο μαθητές που κάθονταν δίπλα του.

Ο Κεν-ίτσι χαμογέλασε όταν παρουσιάστηκαν και οι τρεις μπροστά του, με τα γυμνά τους πόδια να αφήνουν ίχνη στην άμμο της αυλής. Υποκλίθηκαν, σύμφωνα με το έθιμο, αλλά ο Κεν-ίτσι παραβίασε ξανά το πρωτόκολλο και σηκώθηκε πριν τελειώσουν οι άλλοι. Δεν είχαν προλάβει καλά καλά να συγκεντρωθούν όταν άρχισε να τους επιτίθεται.

Είναι γιος του πατέρα του, σκέφτηκα. Ο Κεν-ίτσι θα καταπατήσει όλους τους ιερούς κανόνες προκειμένου να θριαμβεύσει. Αποφάσισα να το θυμάμαι αυτό, για να ξέρω τον εχθρό μου.

Ο ένας από τους μαθητές –πιο γρήγορος από τους άλλους– τον απέκρουσε. Ένας άλλος έσυρε το πόδι του και παραλίγο να κάνει τον Κεν-ίτσι να πέσει. Αλλά ο ξάδερφός μου κινούνταν γρήγορα: Γροθιές και πόδια έκοβαν ακαθόριστα τον αέρα, και η μία κίνηση διαδεχόταν δυναμικά την άλλη. Έπιασε τον πρώτο αντίπαλο από τα πλευρά και τον έστειλε στον τρίτο, που μετά βίας τον απέφυγε. Έπειτα έσκυψε και έμπηξε με δύναμη τον ώμο του στο μεγάλο, γεροδεμένο φίλο του και τον έριξε απότομα στο έδαφος.

Το αγόρι σωριάστηκε κάτω με την πλάτη, λαχανιάζοντας σαν ψάρι στα δίχτυα, ενώ οι άλλοι δύο μαθητές είχαν ανακαθίσει ζαλισμένοι.

Ο ένας απ' αυτούς όμως συνήλθε γρήγορα. Σηκώθηκε όρθιος, έστριψε τους γοφούς του και έριξε μια γερή κλοτσιά στο στομάχι του Κεν-ίτσι. Όλοι στην αυλή έκαναν ένα μορφοασμό.

Προς στιγμή, φάνηκε ότι ο Κεν-ίτσι είχε βρει το ταίρι του. Με κομμένη την ανάσα και τα χέρια του να κρατάνε σφιχτά το μυώδες στομάχι του, έκανε για λίγο πίσω. Αλλά μετά συνήλθε και όρμησε με μια διπλή μπουνιά. Ο αντίπαλός του την απέφυγε τελευταία στιγμή και τόλμησε άλλη μια ισοπεδωτική κλοτσιά.

Αλλά αυτήν τη φορά ο Κεν-ίτσι την περιίμενε. Έπιασε την κλοτσιά στον αέρα πριν προλάβει να τον χτυπήσει, παγιδύοντας τον αστράγαλο του αγοριού ανάμεσα στο μπράτσο και στα πλευρά του. Έστριψε το σώμα του και έκανε τον αντίπαλό του να χάσει την ισορροπία του. Το αγόρι κατέρρευσε μεμιάς, κλειδωμένο σε μια άβολη και επώδυνη στάση· τώρα ο Κεν-ίτσι είχε τον έλεγχο του ποδιού του.

«Σταμάτα!» ούρλιαξε το αγόρι.

«Παραδίνεσαι;» ρώτησε ο Κεν-ίτσι μέσα από σφιγμένα δόντια.

«Ναι... Παραδίνομαι» είπε το αγόρι αγκομαχώντας.

«Τότε κηρύσσω τον εαυτό μου νικητή!» Ο Κεν-ίτσι άφησε το αγόρι να πέσει απότομα κάτω· αμέσως έπιασε σφιχτά τον αστράγαλό του. Μερικοί από τους μαθητές έτρεξαν να τον βοηθήσουν και εκείνος διέσχισε την αυλή κουτσαίνοντας.

«Δεν μπορείς να φύγεις σαν πραγματικός πολεμιστής;» του είπε περιφρονητικά ο Κεν-ίτσι. «Ένας στραμπουλιγμέ-

νος ασπράγαλος δεν είναι σοβαρό τραύμα, κάθε άλλο. Είναι επειδή συγκρατήθηκα – αν ήθελα θα μπορούσα να 'χα τσακίσει το πόδι σου σαν κλαράκι!»

Το αγόρι κοκκίνισε από ντροπή.

Την ώρα που περνούσε από μπροστά μας, μακριά από το οπτικό πεδίο του Κεν-ίτσι, τον ρώτησα: «Είσαι καλά;».

«Νομίζω» απάντησε το αγόρι αλλά ανέπνεε βαριά.

«Ο Τσότζι έχει μερικά ιατρικά εφόδια στην κουζίνα» του είπα. «Γιατί δεν πας να σου δέσει τον ασπράγαλο;»

Οι φίλοι του βοήθησαν το τραυματισμένο αγόρι να προχωρήσει κι εγώ σηκώθηκα και κοίταξα τον Τατσούγια.

«Έχεις δει αρκετά;» ρώτησε χαμηλόφωνα.

«Ναι» είπα.

Όντως είχα δει αρκετά. Ήξερα τώρα ότι ο ξάδερφός μου ήταν ένας θανάσιμος αντίπαλος, ικανός και αδιάστακτος.

Ήξερα επίσης ότι αν αυτό δεν ήταν εξάσκηση αλλά κανονικός γύρος σε αγώνα, τότε ήταν σχεδόν σίγουρο ότι ο αντίπαλος του Κεν-ίτσι δε θα περπατούσε ξανά.

Το βράδυ πριν το πρωτάθλημα, μαζεύτηκαν όλοι στην κεντρική αίθουσα εξάσκησης για μια τελευταία επίσημη τελετή τσαγιού. Η περίοδος της εντατικής εκπαίδευσης είχε φτάσει στο τέλος της.

«Απόψε» είπε ο δάσκαλος Γκόκου «θα ήθελα ο καθένας από σας να σερβίρει το τσάι για το τσα νο γιοριά!».

Διάλεξε τον Κεν-ίτσι πρώτο και εκείνος πλησίασε το χαμηλό τραπέζι από λάκα με τη συνηθισμένη αυτοπεποίθησή του. Φορούσε ένα ολόισιο φρεσκοπλυμένο κιμονό και ένα κομπό μαύρο παντελόνι χακάμα. Τα μαλλιά του ήταν λαδωμένα και τυλιγμένα πάνω στο κεφάλι του. Με το όμορφο

πρόσωπό του και την ήρεμη αυτοπεποίθησή του, έμοιαζε πέρα για πέρα σαν σαμουράι υψηλής καταγωγής και ο δάσκαλος Γκόκου τον αναγνώρισε με μια υπόκλιση. Υποκλίθηκε, γονάτισε και σέρβριε το τσάι με τέλειο τρόπο.

«Η τεχνική σου είναι εξαιρετική, Κεν-ίτσι» είπε ο δάσκαλος. «Τιμάς τον πατέρα σου».

Ο Κεν-ίτσι γύρισε πίσω στη θέση του· κοίταζε τους συμμαθητές του σαν να τους είχε ήδη υπό την εξουσία του. Ακολούθησαν με τη σειρά τους και οι υπόλοιποι μαθητές. Ο καθένας υποκλινόταν, γονάτιζε, σέρβριε.

Όταν ήρθε η σειρά του Τατσούγια, η Χάνα κι εγώ κοιτάζαμε ανήσυχα. Ο Τατσούγια είχε δουλέψει τόσο σκληρά για να βελτιωθεί, τι θα γινόταν όμως αν τον κυριεύε το άγχος, όπως φοβόταν, κάτω από την πίεση;

Δε χρειαζόταν να ανησυχούμε. Ο Τατσούγια ήταν η προσωποποίηση της τελειότητας. Με αυτοπεποίθηση και ηρεμία, οι κινήσεις του ήταν λεπτές και ακριβείς. Θα μπορούσε να σερβίρει τσα στον ίδιο τον αυτοκράτορα και να τον παινέψουν.

Ο δάσκαλος Γκόκου υποκλίθηκε στον Τατσούγια. «Με έχεις ικανοποιήσει ιδιαίτερα» είπε ο δάσκαλος. «Έδειξες όχι μόνο σπουδαία βελτίωση αλλά και την ακλόνητη θέληση να γίνεις ο καλύτερος. Και απόψε είσαι ο καλύτερος, Τατσούγια».

Ο Τατσούγια κοκκίνισε και υποκλίθηκε βαθιά. Ο δάσκαλος Γκόκου χαμογέλασε. «Έχεις τη συγκέντρωση και το πάθος ενός αληθινού σαμουράι, γιε μου».

Ένωθα τόσο περήφανη που ο Τατσούγια είχε πετύχει το στόχο του. Ήξερα ότι είχα κι εγώ τη δική μου πρόκληση να αντιμετωπίσω. Έπρεπε να ριξω την ιτιά.

Όταν ο Τατσούγια επέστρεψε στη θέση του ανάμεσα στους μαθητές, είδα τον Κεν-ίτσι να κάνει ένα μορφασμό. Αλλά ο Τατσούγια αδιαφόρησε και χαμογέλασε ευτυχισμένος. Παρόλο που δεν μπορούσε να αναγνωρίσει δημόσια τη βοήθειά μας, υποκλίθηκε ελαφρά στη Χάνα και σε μένα όταν πέρασε από μπροστά μας.

Αργότερα εκείνο το βράδυ, διαλογιστήκαμε οι τρεις μας, στον πέτρινο κήπο. Δε θέλαμε να εξασκηθούμε – προτιμούσαμε να κρατήσουμε την ενέργειά μας για το πρωτάθλημα της επόμενης μέρας. Ένιωθα ότι όλος ο χρόνος που περάσαμε στο ντότζο οδηγούσε σε αυτό.

Ο Τατσούγια κάθισε απομονωμένος σε μια μακρινή γωνιά του κήπου, με τα σκούρα μαλλιά του να φαίνονται ασημένια κάτω από το φως του φεγγαριού. Η Χάνα ήταν γονατιστή, με μάτια κλειστά και πρόσωπο γαλήνιο.

Εγώ γονάτισα και έμεινα ακίνητη κάτω από το φως ενός κοντινού φαναριού. Το πνεύμα μου ήταν ήρεμο, όλο μου το είναι συγκεντρωμένο. Το βλέμμα μου ταξίδεψε για λίγο στον πέτρινο κήπο, στο σημείο όπου τα λυπηρά νεκρά κλαδιά της ιτιάς κρέμονταν χαμηλά στο έδαφος. Είχε έρθει η στιγμή.

Ένα αεράκι φύσηξε τα μαλλιά μου. Σηκώθηκα και διέσχισα αργά το φεγγαρόλουστο κήπο μέχρι την ιτιά. Στάθηκα προσεκτικά με ανοιχτά τα πόδια και ρύθμισα την ισορροπία μου. Τα γόνατά μου ήταν χαλαρά, τα χέρια μου τυλιγμένα το ένα μπροστά στο άλλο κοντά στην κοιλιά μου.

Στεκόμουν ακίνητη και έκλεισα τα μάτια μου.

Μέτρησε τις αναπνοές σου, Κίμι... Η φωνή του δάσκαλου Γκόκου ακούστηκε στο μυαλό μου. Εισπνοή, δύο, τρία, τέσσερα... Εκπνοή, δύο, τρία, τέσσερα...

Συγκεντρώθηκα στην αναπνοή μου και άφησα τις σκέψεις μου να σβήσουν. Οι αναμνήσεις χάθηκαν.

Και τότε κάτι συνέβη. Ένα μεγάλο κενό φάνηκε να με γεμίζει και αντικαταστάθηκε γρήγορα από μια ζωτική δύναμη που πήγαζε από τα βάθη της ψυχής μου. Γέμισα δύναμη. Τα μέλη του σώματός μου ξεχειλίζουν από ενέργεια.

Με τα μάτια μου να ανοίγουν αστραπιαία, ξέσπασα σε μια δυνατή κλοτσιά γιοκογκέρι, διοχετεύοντας στο πόδι μου όλο το σφρίγος και το βάρος του σώματός μου. Η φτέρνα μου χτύπησε τον κορμό της ιτιάς σαν το σφυρί του σιδηρουργού. Ένα δυνατό ΚΡΑΚ! ακούστηκε μέσα στη νύχτα –

Πετάχτηκα πίσω, ο κορμός έσπασε απότομα. Το δέντρο έπεφτε! Τα κλαδιά του έσκισαν τον αέρα και, επιτέλους, η νεκρή ιτιά σωριάστηκε μ' ένα βρόντο στο έδαφος.

Η Χάνα και ο Τατσούγια διέσχισαν τρέχοντας τον κήπο, γεμάτοι ενθουσιασμό και δέος. «Τα κατάφερες! Στ' αλήθεια τα κατάφερες!»

Κοίταξα επίμονα το πεσμένο δέντρο και χαμογέλασα. «Πιστεύω πως είμαι έτοιμη».